

ქუჩაში

მქიერმა და დაფლეთილმა
დიდხანს, დიდხანს იწანწალა.
წარეკვეთა სასოება,
მოიქანცა,
მოიღალა
და იმ ღამეს,
იმ ყინვაში
გაითოშა,
გაპდაიცვალა...
ეჰ, ვინ უწყის,
თმ საბრალოდ,
თუ რამდენ ხანს იქვითინა:
ან სასტთიმა
ზამთრის სუსხმა
რა სიმწარე აგრძნობინა...
ეს შენ იცი
მხოლოდ, ქუჩავ,
შენ იყავი
მისი ბინა,
ის ტანჯული,
წამებული
შენს ცივ გუკზე გაიყინა
და უცრემლოდ,
უპატრონოდ
საუკუნოდ მიიძანა...

1910 წ.